

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Eckhardt Emil

Cím: Autók, motorkerékpárok és a budapesti közlekedési rendőrség

Forrás: Magyarország

Bn

(Hely)

1926. 4. 24.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

351.81

Hely

Idő

'1926'

Személy

Hely

351.811.1 "1926"

Autók, motorkerékpárok és a budapesti közlekedési rendőrség

Budapest fejlődésének természetes következménye volt a forgalom emelkedése. Sajnos, szegénységünk meggátol abban, hogy márholnapra az összes lófogatu járműveket a gépjárművek váltásuk fel, mint az már az összes nyugati államoknál megtörtént. Autóparkunk aránytalanul kicsi, bármely nyugati ország autóstatisztikájához is hasonlítva, ami ismét csak szegénységünkre vezethető vissza. Az utóbbi két év alatt azonban erősen tért hódított az autó s mind jobban szorítja ki a lassu és drága lófogatokat. A gép térhódítását nem lehet feltartóztatni s nem szabad akadályokat gördíteni a modern közlekedési eszközök terjedése elé. Régen elmúlt már az az idő, amikor az autótartást luxusnak nyilvánították s ma már az illető ország gazdasági fokmérőjének számít a motorparkja. Mint minden új közlekedési eszköznek, az automobilnak és motorkerékpárnak is vannak sajnálatraméltó áldozatai. A villamosvasutak megindításának kezdetén napirenden voltak a szerencsétlenségek, de ma már csak elvétve olvasunk olyan hírt, mikor a villamos gázol, mert a publikum vigyáz, respektálja a villamost. Annál több erősen kiszínezett közlemény jelent meg azonban különösen az utóbbi napokban a gázoló motorkerékpárokról és autókról. Ha keresztül azonban az okát ezeknek a szerencsétlenségeknek, kilenven százalékban bebizonyosodik, - az elütött gondatlansága. Ki ne látta volna már azt a jelenetet, amikor az uttesten keresztül menő, újságot olvasó, vagy gondolatokba merülő gyalogos az autó irányonalát már el-

hagyta, észreveszi az autót, es akkor annyira, hogy az uttesten hamar átmenne, visszafelé szalad és az autó elé kerül. Különösen gyakori ez a jelenség a nőknél, kik idegességükben s félelmükben percekig az autó előtt cikáznak.

A vezető ügyességén mulik most már, hogy megmenekül-e az illető.

Budapesten is külön közlekedési rendőrség van már felállítva a forgalom lebonyolítására, sajnos azonban nem sok eredménnyel működik. A főbb utvonalakon kiállított őrszemek, ahelyett, hogy a forgalom helyes lebonyolítását segítenék elő, arra figyelnek, hogy vajjon a közlekedő gépjármű, nem füstöl-e? Isten mentse meg a szegény autóst vagy motorkerékpárost, ha a cigarettafüst erősségű benzín és olajgőz illan el a kipufogón keresztül, mert könyörtelenül megállítják és felírják. Erről pedig nem tehet a szegény, mert tudott dolog, hogy minden robbanóanyag s olajegési folyamatának velejáró terméke a füst. Az összes modern gépek ma már automatikus olajozókkal vannak felszerelve, s egy motoros sem tehet róla, ha némelykor gépe nem egyformán gyújt s a felgyülemlett gázok egyszerűen távoznak el kis füst formájában. Nem akarjuk itt az igazi füstfelhőt kibocsátó rendőrtelherkocsikat s elhasznált autóbuszainkat felemlíteni, mert ezek más elbirálás alá esnek. De megemlítjük az utóbbi napokban életbeléptetett, szigorított rendőri intézkedéseknek néhány esetét. *Czukur* gépészmérnök, kiről köztudomásu, hogy rendkívül óvatos és lassu vezető, elütött egy szerencsétlen kis leánykát, ki sajnos meg is halt. A tanuk tömege igazolta már a helyszínen, hogy a kisleány gondatlansága okozta a szerencsétlenséget, ennek ellenére *Czukur* mérnököt bevitték a főkapitányságra s letartóztatták.

A másnapi kihallgatása alkalmával kétféle ten lett a kisleány hibája, *Czukur* mérnököt elengedték, de kocsiját bűnjelként a vizsgál-

lat befejezéséig lefoglalták, s ott tartották. *Kiss* Józsefet, egy bank cégvezetőjét a Láncföldnél posztoló rendőr előállította a kapitányságon, mert motorkerékpárja füstölt. A gépből csakugyan alig látható füst szállingózott, mire a kapitányságon olyan jegyzőkönyvet akartak a cégvezetővel aláírni, hogy gépe a közegészségre veszélyes füstfellegeket bocsátott ki magából. Természetesen ezt a jegyzőkönyvet nem írta alá, gépét azonban szintén a vizsgálat befejezéséig lefoglalták s most az árva gép a toloncházban várja, a ki tudja mikor sorrakerülő vizsgálat befejezését. Nem akarunk hasonló példákat felsorakoztatni, bár akadna vagy száz, hanem arra kérjük a közlekedési rendőrség vezetőségét, hogy oktassa ki az egyes rendőrszemeket s ne engedjék a motorosokat állandóan zaklatásnak kitenni, mert így elveszik a kedvét mindenkinek az autó- és motorkerékpártartástól. Miért akarják hatósági asszisztencia mellett megfojtani a szép fejlődésnek indult magyar automobilizmust. Tanulmányozzák egy kissé Berlin vagy Páris közlekedési rendjét s az ott szerzett tapasztalatokat hasznosítsák itthon. Minden városban látni fogják, hogy az autók és motorkerékpárok sokkal sebesebben mennek, mint minálunk, mindenhol füstölnek, mert ott sem tudják megtenni azt, amit az *Andrássy-uton* posztoló rendőr tanácsolt egy autónak, „dugja

be azt a füstölő vacak csövet ronggyal s majd abbahagyja“.

A párisi autóforgalmat még a legnagyobb utkeresztvezedéseknél is a legnagyobb gőpontokon is egy rendőr igazgatja, vagy a felállított közlekedési toronyból leadott jelzések állítják meg egy másodperc alatt az utca forgalmát s biztosítják a gyaloglóknak a szabad, veszélytelen átkelést. Nálunk a Rákóczi-ut és Erzsébet-körut sarkán, ahol öt rendőr akarja a forgalmat rendben lebonyolítani, megtörtén a sajnálatos eset, hogy majdnem a

rendőrök között egy békés lovaktól huzott kocsis gázolt el egy öregasszonyt két gyerekekkel. Párisnak, vagy bármely más nagyvárosnak gyalogjáró közönsége saját maga vigyáz testi épségére s nem szaladgál össze-vissza az utcákon, mint a fegyelmezetlen pesti publikum. A gyalogjáróknak a járdák vannak fenntartva, a közlekedés lebonyolítására pedig az uttestek szolgálnak. Ha a gyalogos egyik oldalról át akar menni a másikra, mielőtt lelép a járdáról, nézzen maga elé s ha nincs közelében automobil, vagy más közlekedési eszköz, akkor menjen csak át az uttesten. A főbb utvonalakon rendet fenntartani akaró rendőr pedig ne engedje addig a gyalogjárókat az uttestre lépni, amíg a forgalmat le nem zárta, hogy minden fennakadás és veszély nélkül lehessen közlekedni. Ne csak a motorosokban keressék állandóan a hibát, hanem közönségünket is meg kell rendszabályozni s megfelelő jelzőtornyok felállításával a forgalmat helyes mederbe terelni.

Tervebe volt véve a Belvárosban az egyirányu közlekedés, ugy látszik azonban, ez is csak terv marad, mint az, hogy a szűk belvárosi utcákban autókkal hosszabb ideig megállani nem szabad. A közlekedési rendőrség gondja főképp arra terjedjen ki, hogy a közlekedés tényleg nyugodtan, fennakadás nélkül bonyolódjon le s a gyalogjárókat is, s a lófogatu kocsikat is tartsák éppen olyan korláiban, mint ahogy az autósokat és motorkerékpárosokat.

Eckhardt Emil